

Sygn. akt III KK 597/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **W. K.**

skazanego za czyny z art. 226 § 1 k.k. i z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 października 2018 r.,

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 13 kwietnia 2018 r., sygn. akt V Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt IX K [...],

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. obciążyć skazanego W. K. kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt IX K [...], Sąd Rejonowy w K. uznał W. K. za winnego popełnienia przestępstw z art. 226 § 1 k.k. oraz z art. 178a § 1 k.k. i za to skazał go na łączną karę roku i 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Nadto, sąd *meriti* orzekł od oskarżonego (w związku ze skazaniem za czyn z art. 226 § 1 k.k.) na rzecz czworga pokrzywdzonych tym przestępstwem zadośćuczynienie za doznaną

krzywdę w kwocie 500 zł na rzecz każdego z nich, natomiast w związku ze skazaniem za czyn z art. 178a § 1 k.k. orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 6.000 zł.

Sąd Okręgowy w R. (do którego przekazano sprawę w trybie art. 37 k.p.k.) wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2018 r., sygn. akt V Ka [...], po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, w której podniesiono zarzuty: naruszenia przepisów prawa procesowego (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.; art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.) i prawa materialnego (art. 226 § 1 k.k., art. 178a § 1 k.k. oraz art. 46 § 1 k.k.), błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a także rażącej niewspółmierności kary, zmienił zaskarżony wyrok sądu *a quo* poprzez złagodzenie orzeczonego wobec W. K. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 3 lat, w pozostałym zakresie orzeczenie Sądu pierwszej instancji utrzymując w mocy.

Wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości obrońca skazanego. W wywiedzionej kasacji zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego i procesowego, tj. art. 63 § 4 k.k. (pkt 1), art. 420 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 63 § 4 k.k. (pkt 2), art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. (pkt 3) i art. 178a § 1 k.p.k. (pkt 4).

W konkluzji wniósł alternatywnie o: uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego do przypisanego mu występkę z art. 178a § 1 k.k., uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania, a wreszcie „zmianę zaskarżonego orzeczenia i zaliczenie na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat okresu faktycznego zatrzymania prawa jazdy...”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego w K. wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niezależnie od wielu mankamentów przedmiotowej kasacji, których szczegółowe omawianie w tym miejscu nie jest konieczne, nie można podzielić stanowiska oskarżyciela publicznego co do konieczności oddalenia tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej. Wydanie takiego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy jest możliwe jedynie w wypadku, gdy przedstawiona do rozpoznania kasacja jest dopuszczalna, ponieważ wyłącznie wtedy istnieje możliwość merytorycznego odniesienia się do sformułowanych w niej zarzutów. Tymczasem kasacja sporządzona i wniesiona w tej sprawie przez obrońcę oskarżonego W. K. jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a ponieważ została przez Sąd odwoławczy błędnie przyjęta, konieczne było nie – jak to się sugeruje w odpowiedzi na nią – wydanie postanowienia na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., lecz pozostawienie jej bez rozpoznania, stosownie do dyspozycji art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem sąd *ad quem* utrzymał co do zasady w mocy (z korektą wyłącznie co do rozmiaru środka karnego) wyrok sądu *meriti*, którym W. K. wymierzono za czyny z art. 226 § 1 k.k. i z art. 178a § 1 k.k. łączną karę roku i 3 miesięcy ograniczenia wolności wykonywaną w sposób określony w orzeczeniu Sądu Rejonowego w K. W tym stanie rzeczy nie może budzić wątpliwości, że nie nastąpiło skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia. W kasacji wniesionej przez obrońcę – co jednoznacznie wynika tak z zarzutów wyartykułowanych w *petitum*, jak i jej części motywacyjnej – nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Tak zredagowana kasacja strony w świetle jednoznacznej treści art. 523 § 2 k.p.k. jest niedopuszczalna. W związku z tym konieczne było orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k., ponieważ

przyjęta kasacja nie odpowiada przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. – w tym wypadku art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanego – art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego.

Od niniejszego postanowienia środek odwoławczy nie przysługuje (art. 430 § 2 k.p.k.)